

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΒΩΚΟΣ

Αναζητώντας προχτές ένα παλιό παπούλι, βρήκα, σ' ένα γά-
κελο, παλιές επιστολές, χειρόγραφα κ' ένα ανέκδοτο, που φανε-
ται, διάστημα, του μαζαριττή Βώκου.

Και καθώς το διάβαζε... αλίστερη ο τούζος, γάθια ο καρφός ή
έποτες; αλλάζαν και μωφ φάνερ-
τος βρεθίμα στην προπολεμική πε-
ρίοδο, με μορφές, ζητήματα και κό-
σμο ξεκίνησαν τον καρφός...

Νά τος ο Βώκος, βασιρός μου, ο-
λοζώντανος! Μαύρος, κοντός και
όλοστοργυλός, με δυο μαύρα μά-
τια, σαν τη θεαλόδη νύχτα. Έξ
πρωτής όψεως φαινόταν ή σαν...
παλιός καρμπούρης ή σαν... άπο-
μαχος καρφός; Αλλά εκ πρώ-
της... γνώσιμος, καταλάβαινες ότι
ήλιξε να ζήσει ή' έναν πολύ δια-
δωμένο άνθρωπο. Η γνώσιμος, ενό-
μιζε κανείς, ότι ήσαν σπιθαμμένες
μέσα στο τριτομύριο ξεκίνο άνθρω-
πινα σκαλι, που λεγόταν Βώκος.

Ήταν πένθια τόσο άνηχο, τό-
σο άναχητικό, που γ' αυτό άναρ-
βώς καταπύτος δραστήζες.

Τόν ήζα γνωσίσιμος ως άρχιστο-
ναύτη στην «Ακρόπολις. Μάς ήμείζες, θινάμια, ξένια και τόν φίλο
μου, τόν Νίκο τόν Σιαμίνι, για να αιάς διδάξη: «Πώς δει εργάζεσθαι
στη δημοσιογραφία».

Μάς ήλεγεν ότι αυτός μιά φορά, για να παρακοσμήθη καλύτερα
ζωστια Κρητική Έπανόστιση, ήλθε τό άλλο τον και πήγε να πολεμήσει
ως άνταρτής στην Κρήτη...

Έτσι μόνον θα μπορούσε να αείσωνόθαι και να περιγράφω τις αν-
καμήσεις του πολέμου, και τό φίλος του θανάτου στη μάχη, αιάς ήλεγεν.
«Ν ήλέτες να γίνεται καλύτε δημοσιογράφοι, να πάτε
να πολεμήσετε και σεις».

Πού; Πόλειους δέν έπαρχει πολεμνά, κ. Βώκο.
—Κάποτε έναν σείζ, «Ο καλός ο δημοσιογράφος
και πολεμικός άκόμα παρασκευάζει, ή γίνεται ή' άναγκάζει
πρώτος αυτός την είδηση στην ήμπαροία του»!

—Βρέ αδελφέ, για μιά είδηση εκεί, να βάλλωμε να
σκατωθή ο κόσμος, τού ήλεγεν ο Σιαμίνις.

Μάς διαμείτω άκόμα ο μαζαριττής Βώκος, ότι στην
εξοστρατία του αυτή ανανήρη και τόν μαζαριττή Κο-
νδύλα...

Έπειτα από καρφώ ρωτήσαμε τόν Κοנדύλα:

—Και πολεμήσε καιλ ή Βώκος στην έπανόστιση;
—Πολέμησε; Πού να πολεμήσει!... Κίνησε και μιά
ήθε χωρίς ντοματά, χωρίς ένα σουκά... Δέν ήθελε,
αιάς ήλεγεν, να χρώη άμια σκανδαλοτόμος!... Και μονα-
χι αυτό; Ξέρετε τι μάς έκανε;... Στεκόταν ήδός, ό-
σαν σημαδοφά, κ' ήται γινόνταν ατία να σημαδοφεί-
νε και να χτυπιόν ο Τούρκος καλύτερη τις θέσεις μας!... Ώς που
μιά μέρα, βέβαιονός τόν έζει μπροστά μου, μαύρος, στραγγυλό, με-
μωποστατιανόμης, με μιά κωλιά τόν ήταν τό μισό τόν σώμα, τού εί-
πα θινωμιόνος:

—Βρέ Βώκο, ήνε ντροπή, ός τούτους τούς καλύτεροζους να ζω-
νομμε μάχη σωστή με σμάρτες και ή' άδιδες; Ξέρεις τί λέω να τούς
ζώνουμε;

—Τι;
—Νά σέ πάρωμε σένα, που είσαι σαν οδοφύλι, να σέ βάλλωμε
μέσα στο κανόνι, να σου δώσωμε μιά, να πάς να σιάσεις μέσα στους
Τούρκους και να τούς... αλόηφης κοπιάς!...

Αυτός ήταν ο Βώκος, ο καλός, ο ειρηνικός, ο άκακος, ο σερ-
νόμενος τα άμιατα, κάτω από τό Βώκο, τόν άγριοφάλο, που χη-
ριπτε πολεμίζω για να ήχη κωλιά ή' ήρμηφεία του την είδηση τού
γεγονότος...

Το «οδοφύλι» αυτό, όπως τόν ήμαρματήρισε ο Κοנדύλας, ήζε
παράξενος έξελίδης και ήμψανήσις θαυμαστής.

Από λόγιος και δημοσιογράφος, ξεπετάχθηκε μιά ήμερα σφυρα-
μής θεατρικός. Η «Κατοχή» του, κράτησε άρκετόν καιρό, ός έζο-
λαϊκής προτιμήσιμος στο
θέατρο.

Έπειτα από μιά έξ-
ελειψη μαζαρινά, ήρθελα-
λε... Λογάρους... Όλοι
γελάσαμε άμια τό αζού-
σαμε.

Δέν έξομα τί ήταν ή
εξόνοξ του Βώκου, για-
τί έφωνα τότε από την
Άθηναι και δέν έλα-
φτασα να τις ήδω. Σία
φύλλα όμως ήβλεπα ότι
γινόταν σοβαρός λόγιος

Με τούτους τούς παληότορχους
δέν πρέπει πια να πολεμούμε...

για αυτός κ' ότι ήγιναν και καλύτεργιείς κ'άθελαις Βώκου.

Νά ήδης, μωφ ήλεγεν ο Γαβριηλίδης, ότι ο άνθρωπος αυτός
καθόλου παράξενος να άποθή καινού ήμερα και έξουσιότης... Νουήρη
γινώκος!

Πραγματικώς δέν πέρωσαν καλ-
λοι ήμεις και παρουσιάζομε μιά
ήμερα στην «Ακρόπολις» με μιά με-
λετή του, για τη σφαιρα της Πα-
λατιάδης τού τότε σιδηροδρόμου! Α-
θηνών-Λαρισίας. Έπιτομιατικώς
σ' αυτή περι... τού πόξ ήλεγεν να
γίνη ή' γέφυρα, για να μην κα-
θήκη!...

—Βρέ διάβολε, τού είπε τότε ο
Γαβριηλίδης, δέν γίνεσθα Πρώτος
στό Πανεπιστήμιο, τί κάθεται και
πάς χαμένος!...

Μια φορά ο Βώκος βρήκε κ' έ-
ναν πιστό σύντροφο.

Ένα σκούλι, τόν «Ρέξ», μαύρο
σαν κ' αυτόν, άλλα μωρό και αλ-
μαρό, που μπορούδες να χορσάη ή-
σα στη πλατιά τούτη του Βώκου.

Τό ήζε δεμένο και τό έξομνε με
μιά χορδή αλυσίδα, σαν να ήτα-
νε φρεσδά, παντό ότου έλθωμε και όδω στεκόταν.

Φορούσε τότε ο Βώκος ένα λυθηνέ
έξομνε να φαινόταν σαν κωφοίνα τού
πρωταίσις στους δρόμους.

Κ' όταν έφθίζονταν τό άλλα τα σκούλια τού «Ρέξ», αυτός τού-
πονε κάτω από την καλύτε μανθάνη τού καρφού του.

Τόν «Ρέξ» αυτόν τόν ήζε έπιβάλλει ο Βώκος και στη σοβαρότητα
της τότε δημοσιογραφίας, όποτε και φιλόλογος συνεντεύξις α-
καθιδιωνόταν με τό σκούλι και λόγιος να γίνεται μεγάλος
γ' αυτό.

Είτιγός μιά ήμερα, κάπιο τριών τόν έζομνε και έτοι-
ματόνος και ο τούτος και ή' άναγκαστότα του.

Έμεινεν όμως ασυμψόρητος ο Βώκος!

Έλενταία άκούστηζεν ο Βώκος στο Παρίσι,
Έγινωκε δέ από κεί στην Ηφόρο τόν Γιουνατόμι:
—Κάθε ήμερα αισθάνομαι τόν έαυτό μου έδω μ-
γάλον, πιο μεγάλον!...

Κ' ο Γιουνατόμιος τού απάντησε:
—Τό πιστέω, άπόφυγε μόνον να πλησιάζης
τό Βατάλα!

Ο κ. Βατάλας, ός γνωστόν, ήταν ο ήμρηότερος ήν-
ών Εφόρος Έλληνας άνταλοζοτιών και δημοσιογράφος.

Χτύει! χτύει! χτύει! χτύει!
Έπιτρέψεται!

Όμοις.
Ήταν κάποιος έπισκεπτής ελληνοχρήτης, που ήθε να με περι-
καίσει να τού δώσω μιά συνταχτική επιστολή για τόν κ. Φιλλάκη.

Κ' ή σία τού Βώκου, μπρός στην έπισκεψη αυτή, ήρθε διακρι-
τή και γάθιζε, διαλέθηκε από άπτερο. Και μωρό ή' άπτη πια κ' ή
ήνας κάποιος όλόκληρος μορφόζ και άναμνήσιμος παλιών, που ήζαν
άναστηθεί στη φαντασία μου!...

Βασίλειο τού γού μου να τ' άναμνήσιώσω, μιά τίποτα!
Ήθλάνωμε άκόμα μιά φορά!

Και δέν έβινωσαν παρά τί κληρινόμμενα χειρόγραφα στα χέρια μου,
σαν πιστοποιητή θανάτου κ' ένα καινούργιο φακέλλο της έπιστο-
λής, που μωφ έζήτηθη, σαν συνταχτικό νέας έστώς, νέου μορφόζ και
νέου κόσμου!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΡΩΩΝ

Η ΜΠΟΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Στη μάχη τού Άουστραλίζ, κάποιος άνοδόςος Γάλλος στρατηγός
πληγώθηκε στο πόδι τόν σοβαροτάτα.

Αφού δέν μετέφεραν στο νοσοκομείο,
ο τραυματίας ρώτησε αν κινδυνεύη ή
ζωή του.

—Όχι, τού άποκρίθηκε ο χειρουργός.
Μόνο τού πόδι θα κόψωμε.

Ο στρατιώτης τού ύπρητοδους στο
στρατηγό, μόλις τού άζωνας αυτό, άγ-
γισε να κλάη.

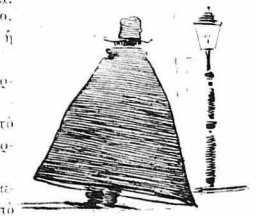
—Γιατί κλάεις; τόν ρώτησε ο στρα-
τηγός. Αυτό ήνε καλό για σένα... Άπό
δύο και πέρα δέν άθάξης να μωφ καθο-
φής παρή τή μιά μου υπότα μονάχα...

Έπιτρέψεται!

Σάν... παλιός καρφός!

Ένα κουνούδι που περι-
πατούσε στους δρόμους!